

SPORTUL ÎN ARTĂ

● Cassius Clay joacă într-un teatru de pe Broadway, în „Big Time Buck White“, o comedie muzicală interpretată de negri și consacrată problemei negrilor. Cassius, care apare pe afiș cu numele său musulman, Mohammed Ali, cîntă trei cîntece: „Noi n-am venit cu lanțuri“, „Balonul negru“ și „Acesta e sfîrșitul, supraomule alb“.

●. Numărul marilor vedete sportive atrase de mirajul cinematografului crește necontenit. Cea mai recentă „achiziție“ este cunoscutul campion mondial de motociclism, italianul Giacomo Agostini. El va fi interpretul principal în filmul (bineînțeles cu subiect sportiv) „Formula I“. Partenera lui va fi actrița Olinka Berova. Pe autodromul din Monza s-au filmat primele secvențe.

● Cu prilejul primului Festival al cărții de la Nissa, care a avut ambiția de a fi mai mult decît un tradițional tîrg al cărții, s-au organizat zile speciale consacrate cîte unei teme. Printre acestea au figurat: sportul, turismul și natura.

AM SCRIS DESPRE MOINA...

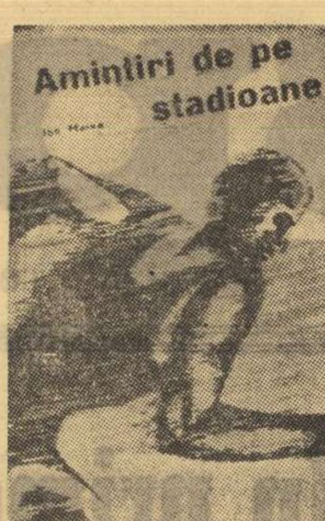
Sînt cărți pe care le scriu alții și pe care ai fi dorit să le scrii tu. Nu din invidie deșartă, ci din solidaritate sufletească. Te regăsești în ele, ca și cum nici nu ai fi lipsit din angrenajul conceptional.

Cu ani în urmă am scris o carte despre Moina, cu pasiune, pînă la sacrificiul identității autorului. Era prima, modestă, de altfel, biografie a marelui nostru atlet. Am parcurs cu eroul zeci de ture de stadion și cînd n-a mai fost de ajuns am recurs la ajutorul lui Homer sau al lui Montherlant, pentru a zugrăvi zgura încinsă de soare pe care atletul o mortifică violent cu cuiele pantofilor săi, o colorează cu umbra trupului său zvelt.

Acum, Moci scrie propria sa carte de amintiri și-l invidiez că are tăria să se gîndească în urmă. La un mare atlet, confruntarea cu momentele sublime ale carierei, atunci cînd nu mai sînt, lăsate mult departe — cere mîndrie bărbătească sau nonșalanță.

„Amintiri de pe stadioane“ ne oferă mai mult decît povestea unei vieți aletice, o epocă întreagă, romantică fără îndoială, dar nu lipsită de virtuți istorice sau moralizatoare. Cînd un sportiv celebru scrie o carte, trebuie să luăm aminte. Nu numai pentru că un atlet a pus mîna pe condei — ceea ce-l fericește justificat pe prietenul nostru Virgil Ludu — ci mai ales pentru că autenticitatea reflecțiilor (cum subliniază prefațatorul, Emil Ghibu) întrece puterea de convingere a oricărui breslaș. Invidia mea e deci la fel de îndreptățită...

Victor BANCIULESCU

Am alergat cu Moina...

Ani de-a rîndul am alergat cu Moina, sau mai bine zis în urma lui, pe stadioanele țării și ale Europei.

Și acum, alerg din nou cu Moina în cartea amintirilor, ale lui și ale noastre, ale generației pe care cineva a numit-o generația ultimilor romantici.

Nu, simt că nu voi putea scrie o recenzie. E prea mult în această carte din ce a fost tinerețea noastră sportivă, ca să pot face cronologie, statistică, comentariu.

Desigur, dv. cititorii acestor rînduri doriți totuși o prezentare a cărții și a autorului, dar vedeți tocmai acest lucru îmi este de data aceasta greu să-l fac, căci „et in Arcadia ego...“ Și totuși am să vă spun cîte ceva.

Este ca o poveste, lungă și de demult, de acum treizeci de ani. Așa ca în Dumas, dar altfel: înainte cu 30 de ani! Și n-am greșit spunînd Dumas. Pe atunci, făceam atletism fiindcă aveam talent, iubeam infinit mișcarea și credeam orbește în ceilalți.

Pe atunci n-aveam antrenori emeriți, materiale de import, piste de tartan, și deplasări pe tot globul. Așa era pe atunci, așa cum altfel va fi mîine și așa mereu, mereu altfel, căci aceasta-i legea vieții.

Dar aveam în noi un afurisit dor de joacă și întrecere și un al șaselea simț: prietenia. Toate acestea și încă multe altele se desprind firesc, cald, nostalgic din paginile cărții lui Moina.

Cred că despre puțini sportivi, de ieri și de azi, s-a scris atît de mult și de frumos ca despre Moina. Nu-i așa dragă Victor Bănciulescu? căci tu, care ai scris o carte despre Moina, o știi cel mai bine.

Dar ciudat, gloria aceasta europeană a lui Moina-Owens balcanic, Săgeata Carpaților, Gazela Clujului — nu l-a molipsit pe eroul atîtor categorice victorii. Și nu era la îndemîna oricui să alerge pe atunci 10,4... 21,3... 48,8.

A rămas cuminte, modest, iubit de prieteni și mai ales de adversari. Și acest lucru nu-i ușor, cînd mergi din succes în succes, copleșit de titluri și recorduri. Dar e minunat. Desigur, l-am prețuit pe Moina pentru 10,4, pentru picioarele lui repezi și succesele lui și ale naționalei. Dar de iubit, l-am iubit numai pentru inima lui, nu de alergător, ci de om, de prieten.

S-a întîmplat ceva curios, citind „Amintiri de pe stadioane“. Cartea mi s-a părut cumplit de scurtă, fulgerătoare, ca un sprint, ca o sută de metri.

Explicația este firească și dv. cititori mă veți înțelege și aproba. Erau în mine toate acele pagini și apoi, să știți că nu exagerez, cartea e scrisă vioi, colorat, cu zeci de întîmplări și momente vesele, colegiale, inedite.

Am regăsit cu emoție și bucurie Predealul cursei record pe 100 m, deplasările echipei noastre naționale, pasiunea neîmplinită a lui Moci pentru fotbal, prietenia lui sinceră cu Eugen Lupșa, singurul lui învingător, glumele noastre inofensive, dar nu lipsite uneori de înțelepciune.

Moina ar fi putut fi mai grav, mai profesoral, mai 10,4. Dar n-a vrut sau n-a putut să fie. Și a fost mai bine că s-a întîmplat așa.

Totul — copilăria, anii studenției, concursurile, recordurile, călătoriile, totul — invită darnic la sfat, la confesiune, la întoarcerea în timp. Cine a dorit aceasta și o poate face, va găsi cartea lui Moina minunată, cine nu, îi va găsi cusururi, așa cum găsim noi oamenii pînă și soarelui, care se știe, are și pete.

Deși, și de data aceasta, Moina mi-a luat-o înainte, ca pe stadion, publicînd cartea vieții lui („Oameni și atletism“ e prevăzută să apară în 1970), îl felicit prietenește și îl sărut după linia de sosire.

Fiecare izbîndă atletică, pe culoare sau în librării, a unuia dintre noi, cei de ieri sau de mîine, este o izbîndă a tuturor, o victorie a atletismului.

Virgil LUDU

Un vechi dascăl de gimnastică DUMITRU IONESCU

11 februarie 1883...

...Un tînăr de 19 ani este numit suplinitor la gimnaziul „Vasile Alecsandri“ din Galați. În scurt timp, apreciindu-i-se activitatea, el va fi numit profesor și la Școala normală din orașul de pe malul Dunării. Era fără îndoială un frumos început de drum pentru copilul unei văduve sărace. Dar cine și-ar fi închipuit pe atunci, că tînărul Dumitru Ionescu își va lega numele, de-a lungul multor decenii, de însăși istoria gimnasticii românești?

„O CAUZĂ CE MI-A FOST DRAGĂ“

În acel timp, „activitatea gimnastică“ din țara noastră era dominată de personalitatea „deschizătorului de noi drumuri“ în acest domeniu, Gheorghe Moceanu. Într-un fel, însuși D. Ionescu i se considera „discipol“, deoarece îl avusese profesor pe Simeon Petrescu, elev al lui Moceanu, primul clasat la „concursul“ (examenul) organizat în 1877 de către „Societatea Română de Arme, Gimnastică și Dare la Semn“ pentru numirea profesorilor de gimnastică.

Dar cunoștințele obținute de sîrguinciosul elev de la remarcabilul său maestru, nu reprezentau pentru D. Ionescu decît un punct de plecare pe calea însușirii „tainelor“ gimnasticii. Înfruntînd cu... entuziasm lipsa unor posibilități materiale adecvate, Dumitru Ionescu nu ezită să ia drumul străinătății pentru a-și desăvîrși învățătura. La sfîrșitul anului 1885 urmează o școală specială de gimnastică la Roma. Întors în țară, reușește „cu distincție“ la concursul pentru ocuparea unei catedre de specialitate la Galați. În 1888 solicită și obține un concediu de 4 luni, timp în care studiază în Elveția organizarea gimnasticii în școlile normale de băieți și urmează la Lucerna un curs special pentru profesori. La 1 septembrie 1888 este transferat la Liceul „Gheorghe Lazăr“ din Capitală, iar în 1890 se clasează primul la concursul pentru ocuparea catedrei de gimnastică de la Școala normală de institutori din București. În vara anului 1893 este delegat de către Ministerul Instrucțiunii Publice să studieze în Germania și Anglia aplicarea și practicarea jocurilor în școli, ceea ce îi prilejuiește elaborarea unor interesante propuneri concrete, rămase însă — din nefericire — fără rezultat...

Spațiul nu ne permite să continuăm, fie chiar numai statistic, înșiruirea îndelungatei activități desfășurate de Dumitru Ionescu pe linia cunoașterii experienței mișcării gimnastice internaționale și a încercărilor făcute de el pentru aplicarea acesteia la condițiile specifice țării noastre, în acea perioadă. Totuși, nu putem trece peste numeroasele sale participări la diferitele congrese și serbări federale din străinătate (München — 1889, Dresda și Geneva — 1896, Louvin — 1907, Frankfurt pe Main și Paris 1908, Verviers — 1909, Bruxelles și St. Quentin — 1910 etc.). Reprezentînd cu cinste de fiecare dată țara noastră, Dumitru Ionescu a fost unanim apreciat peste hotare, fiind ales membru de onoare și „asociat“ la numeroase societăți și uniuni de gimnastică din străinătate, iar în 1911 a fost proclamat membru de onoare al Comitetului Federației internaționale europene.

Dar toate acestea nu reprezintă decît reflectarea pe plan extern a laborioasei activități depuse timp de peste o jumătate de secol de Dumitru Ionescu, pentru dezvoltarea gimnasticii românești. Pe drept cuvînt, el putea afirma în prefața lucrării „Istoria gimnasticii și educației fizice la noi“ că „a servit o cauză ce i-a fost dragă din fragedă tinerețe, cu toată convingerea și deci cu toată rîvna de a o fi văzut înălțată la dogma de factor de mare preț sub raportul unei educațiuni morale, sociale, patriotice și naționale la țara noastră“.

„NE TREBUIE PROFESORI BINE PREGĂTIȚI“

Cuvinte care răsună ca un adevărat program de dezvoltare a educației fizice. Dar pentru ca ele să se concretizeze în fapt, în ciuda greutăților inerente acelor timpuri, au trebuit depuse îndelungate eforturi. Pentru Dumitru Ionescu, nimic nu a constituit însă un motiv pentru a abdica de la realizarea scopului pe care și-l propusese.

Mai întîi, o tribună scrisă, revista „Gimnasticul român“, pe care o editează începînd din 1892, cu bani „din propriul buzunar“. În nr. 4—5 din iunie-iulie 1893 publică o scrisoare deschisă adresată tuturor profesorilor de gimnastică din țară, rugîndu-i — în numele unui comitet de inițiativă — să-și dea adeziunea la înființarea „societății profesorilor de gimnastică din România“, care devine un fapt împlinit în urma consfătuirii din 7—8 noiembrie 1893, cînd cu „participarea a 28 de profesori din 35“ (existenți în întreaga țară!) se votează statutul societății. Din „Consiliul de administrație“ fac parte profesorii: C. Constantiniu, ca președinte, D. Ionescu, vicepreședinte, Koroșeț, casier, I. Radu, secretar etc; din „Comitetul diriginților“: V. Negruzzi din Iași, F. Settelin din Craiova, I. Bucovineanu din Botoșani, R. Corbu din Brăila, Al. Copcescu din Focșani, P. Gheorghiu din Bîrlad. Sînt numele unora din primii dascăli de gimnastică din țară noastră care-și propuneau să conlucreze pentru „dezvoltarea și propagarea educațiunei fizice în toate straturile societății, sub formă educativă“.

Urmează ani de noi eforturi și chiar de... dispute, pentru a se ajunge la aplicarea celui mai bun „sistem de educațiune fizică“ și a celor mai corespunzătoare metode de predare și aplicare. Spiru Haret încurajează eforturile „gimnasticilor“, participînd la prima consfătuire pe țară a profesorilor de specialitate (București — 1904 sub președinția profesorului universitar ieșean Paul Bujor), organizînd în perioada vacanțelor din 1909 și 1910 cursuri de perfecționare al căror director este numit Dumitru Ionescu. Aceste cursuri dau loc la dispute între „școala franceză“ al cărei adept era D. Ionescu și cea suedeză, reprezentată în primul rînd de prof. I. Bucovineanu, traducătorul primului manual de specialitate. Așa cum arată Const. Kirițescu în „Palestrica“, „discuțiile publice și polemicile pasionate provocate de această divergență au reprodus în țara noastră imaginea în mic a bătăliei sistemelor ce s-a dat cu atîta îndîrjire în Germania și Franța“, terminîndu-se abia după primul război mondial, cînd metoda suedeză a fost integral adoptată. Deși „învins“ în această dispută, Dumitru Ionescu își păstrează neștirbite merite în formarea a numeroși profesori de gimnastică în cadrul Societății „Înainte“ (între anii 1912—1924), în elaborarea a peste 15 lucrări de specialitate (unele constituind principala bază documentară pentru studierea trecutului gimnasticii românești), în federalizarea societăților de arme, gimnastică și dare la semn (care numărau în 1912 peste 6000 de membri), ca și pentru „cele patruzeci și opt de generații cizelate de mîna abilă a dascălului-artist care a dat neamului vigori fizice, minți luminate, caractere de granit“ (Cezar Th. Pascu în „Gimnasticul român“ din 1 mai 1932).

„SĂ NE ÎNTRECEM PENTRU A ȘTI CINE E MAI BUN!“

Într-o seară de aprilie 1897, Spiru Haret, ministrul școalelor, a invitat la el mai mulți profesori de gimnastică, printre care Dumitru Ionescu, Gheorghe Moceanu, Velescu etc.

„Nu mai merge așa, domnilor!“ li s-a adresat ministrul, arătîndu-le că tineretul a uitat sporturile naționale și în primul rînd oina, a cărei „reînviere“ trebuia asigurată imediat. Profesorii D. Ionescu, R. Corbu (Brăila) și T. Berescu (Iași) sînt însărcinați cu redactarea regulamentului și în mai 1899 se desfășoară primul concurs interșcolar de oină. Întrecerile se vor desfășura apoi anual și după o primă victorie, a echipei Liceului real „N. Bălcescu“ din Brăila și o „serie“ de 3 campionate cîștigate de Școala normală din Cîmpulung, elevii lui D. Ionescu de la Liceul „Gh. Lazăr“ își vor înscrie și ei numele pe lista învingătorilor în această competiție care stîrnea „rivalități“ de neuitat.

Dar pentru D. Ionescu întrecerea nu se limita la oină și nici măcar la „cadrul național“, sperînd — în ciuda absenței condițiilor necesare — la o cît mai curîndă afirmare sportivă peste hotare. Nu avea să trăiască această satisfacție decît decenii mai tîrziu, dar anul 1911 i-a adus totuși bucuria de a putea să se deplaseze cu o echipă de gimnaști la a 8-a serbare federală italiană și al 5-lea concurs internațional de gimnastică de la Torino. Era cea mai mare competiție internațională la care luaseră parte pînă atunci sportivii noștri. Dar cîte greutăți n-au trebuit să fie înfruntate și cîte lipsuri n-au fost pînă la sfîrșit acceptate, numai în dorința de a reprezenta cu mîndrie țara și poporul. „Pentru oraș gimnaștii noștri erau îmbrăcați într-un costum puțin prezentabil“ care constituia „o notă puțin recomandabilă pentru federațiunea noastră“, drumul a trebuit să fie străbătut în condiții foarte grele, ajungînd după 65 de ore la Torino, chiar cu cîteva ore înaintea deschiderii oficiale a serbărilor. Abia au mai avut timp să-și îmbrace costumele naționale și iată-i în „cortegiul festiv“. „Emoțiunea ce simțim (...) și uralele cu care sîntem primiți, de «Eviva la Romania!» sînt greu de descris prin cuvinte. În asemenea momente trebuie să fii de față și părtaș spre a împărtăși zguduirea sufletească ce te stăpînește și noi eram dintre acești muritori fericiți!“.

D. Ionescu este ales membru al comitetului tehnic internațional și al juriului examinator, îndeplinindu-și cu cinste îndatoririle. Cît despre gimnaștii noștri, ei nu reușesc să se claseze mai bine decît la „concursul popular cum e aruncarea greutății, suirea pe frînghie și alergarea, unde secțiunea noastră deși cea mai tînără a întrecut în puncte unele secțiuni străine ca cea belgiană și italiană“.

De-a lungul anilor, Dumitru Ionescu a mai condus multe „secțiuni“ de gimnastică (inclusiv feminine) la diferite concursuri internaționale. Dar amintirea aceluia de la Torino — 1911 i-a rămas întotdeauna dragă pentru că a însemnat prima prezență oficială a gimnaștilor noștri peste hotare.

ÎNTOTDEAUNA PREZENT...

După 48 de ani de profesorat, „fatala lege a pensiilor“ îl obligă pe Dumitru Ionescu să părăsească pentru totdeauna catedra, dar nu și activitatea dedicată gimnasticii.

Societatea „Înainte“, pe care o înființase încă din 1905, îl va avea mereu prezent în rîndurile ei. Este societatea despre care Const. Kirițescu arată în „Palestrica“ faptul că i se cuvine „o deosebită mențiune“ deoarece „a cucerit în scurt timp un loc de frunte printre societățile de gimnastică și a activat la federalizarea lor“.

Anii trec fără ca activitatea veșnic tînărului „gimnastic“ să sufere vreo întrerupere. În timpul celui de al doilea război mondial este însă obligat să asiste îndurerat la ocuparea localului societății de către germani, la distrugerea mobilierului, aparatelor de gimnastică, a arhivei și bibliotecii. Cîți ani de muncă și cîte eforturi reprezentau acestea...

După 23 August 1944 pornește din nou la drum, la peste 80 de ani, dar cu nestăvilit entuziasm, grupînd în jurul său pe toți cei dornici să contribuie prin muncă voluntară la reamenajarea terenului de sport al societății „Înainte“. Eliberarea patriei a adus noi și mari posibilități de dezvoltare mișcării sportive. Dumitru Ionescu înțelege că visurile lui de altădată, prind în noile vremi conturul realității. Ar vrea să contribuie și acum cu ceva. Donase toate documentele pe care le avea cu privire la istoria sportului în țara noastră și biblioteca sa de peste 2500 de volume Academiei Naționale de Educație Fizică. La 17 octombrie 1949, cu autorizația comitetului societății „Înainte“, pune la dispoziția Comitetului pentru Cultură Fizică și Sport terenul și localul acesteia.

Era un ultim salut adresat mișcării sportive din țara noastră, de un veteran al ei, care părăsind curînd scena vieții, avea să rămînă prezent pentru totdeauna în istoria gimnasticii românești

Dorin ȘTEFLEA

meditații inocente

— Cum te-ai despărțit de ultima zi a anului, nea Teniță?

— Ceac-pac. Noroc că m-a lăsat gripa, altfel tot în pat stam... și, nu știu, cînd în noaptea de revelion ești singur și bolnav, cînd îți mai curge și nasul și te dor creierii, cînd mai auzi pe afară și pocnitori și strigăte, și cînd radioul îți urează cu frenezie profesională: la mulți ani — bănuiesc că te apucă pofta subită să muști sau să zgîrii pereții. Mă întrebi unde am fost? La niște nepoți, că de așa ceva nu ducem lipsă. Casă bunicică, magnetofon, televizor, bucătărie onestă, băutură comsi-comsa. A venit un profesor și cu doi iepuri (face naveta la o școală pe Bărăgan, pîn-la trenu' de întors trage cu pușca prin împrejurimile haltei), unul a adus niște telemea, altul un tort rămas de la botezul fie-si, și ne-am distrat, nu spun că nu ne-am distrat. Spre dimineață eu nu prea m-am mai distrat... da' treacă de la mine.

— De ce nu te-ai mai distrat?

— Îți spun, și odată cu spusele te rog să-ți cam pui lacăt la gura asta a dumitale nespus de spartă. Oare orice confidență, orice destăinuire, orice părere trebuie neapărat ejectate în cele patru colțuri ale vîntului? Poate mă supăr odată și odată, și nu-ți mai spun nimic...

— Mă nenorocești!

— Am glumit... să-ți fie o lecție de discreție pentru viitor. Te-ntreb însă și eu pe dumneata: de ce a făcut atîtea fasoane băiatul ăla?

— Care băiat?

— Ei, așa-zisul sportiv din noaptea de revelion... nu-ți spun numele (și asta nu ca să te fierb), ci așa, că n-are rost să-l spun. Domnule, s-a-ncruntat, pînă pe la vreo 1, am mîncat, am băut, p-ormă s-au servit baclavalele și plăcintele. La plăcinte, a apărut EL, întîrziat. Îl chemase nepotu-meu, îl cunoștea bine: voia să pigmenteze oarecum ambianța. Îi făcuse printre invitați o reclamă teribilă, că-i așa și pe dincolo, că-i simpatic și voinic. Toți abia așteptau să-l cunoască. Băiatul a venit, a spus scurt din pragul ușii: Saluti a tutti (ca Alberto Sordi în filmul ăla italian căruia i-am uitat titlul), s-a așezat obosit la masă și și-a aprins o țigară lungă cu filtru. A refuzat curcan, a refuzat piftie, a refuzat baclava. Dar plăcinta a acceptat-o, și numai coaja, pe care a ronțăit-o cu mutra unuia care vrea să se otrăvească morțiș. A scos în total zece sau cincisprezece vorbe, mai mult monosilabe. Părea scîrbit, se uita mereu la ceas, un Timex electric de toată frumusețea. (Cred că d-aia se și tot uita la el, să i-l vedem noi, ceilalți muritori de rînd). A pozat ca o vedetă o jumătate de oră, apoi s-a sculat în picioare, s-a întins, a căscat. S-a uitat la discurile și benzile nepoatei mele și i-a zis politicos:

— P-astea de unde le-ați deshumat, miladi?

Miladi... cui? Margaretei: douăzeci de primăveri, anul III chimie industrială, ochi violeți à la Liz Taylor — și cuminte, domnule, cuminte ceva de speriat. Apoi a spus iar din pragul ușii: Saluti, și a plecat, mormăind că afară e o vreme dură și bate un alizeu împuțit, iar el trebuie neapărat s-ajungă la alt revelion, un revelion mișto, și mai trebuie în plus să cumpere pentru fetele de acolo niscai elastic de rumegat. (Pe limba lui, probabil, asta însemna gumă de mestecat.) Acușica te-ntreb din nou pe dumneata, dacă-mi dai voie: adică de ce așa? Nu-l ținea nimeni legat la revelionul nostru — dar pe vremea mea nu te duceai la mai multe revelioane în aceeași seară. Te duceai la ăla la care-ți făcea plăcere, sau dacă nu-ți făcea plăcere, nu te duceai nicăieri. De unde pînă unde plimbările astea pe la unul și altul, în căutare de distracție mișto? Și de ce să vii ultimul, să nu scoți o vorbă, iar cînd vorbești, să vorbești cum vorbești, să faci pe obositul, să-ți arăți ceasul, bricheta cu gaz, ciorapii cu baghetă — și să nu-ți arăți știința conversației, hazul sau seriozitatea, ideile? Hai să zicem că băiatul era supărat, avea un necaz, o greutate pe suflet, dar ca să respecte o convenientă, totuși a venit. Perfect: sta tot o jumătate de oră și pleca, cu scuzele de rigoare. Toți am fi spus: se poate întîmpla oricui, este? Ce miladi, ce saluti i-aș fi dat eu... mă știi că nu-s dus la biserică, și dacă-mi sare muștaru', e bun sărit. I-aș fi făcut un program clasa unu.

— De ce nu i-ai făcut? Aveai tot dreptul.

În ochi i s-a aprins o scînteie de malițíe și triumf, reprimată imediat.

— Ah, am vorbit la optativ? Am greșit... i-am făcut programul, domnule, i l-am făcut acolo în pragul ușii, de-au zăngănit geamurile și la vecini.

Mi-a întins mîna și m-a privit drept în ochi cu seriozitate.

— Apropo, poți fi liniștit: n-am dat scenariul. M-am întîlnit cu cineva de meserie, mi l-a prezentat un prieten, și cînd i-am spus ce vreau să fac (sau mai bine zis ce-am făcut), așa s-a bucurat, așa mi-a spus să mă grăbesc să-i aduc scenariul, așa m-a asigurat că vor fi încîntați să primească un lucru proaspăt, neschematic, de la un om proaspăt și neschematic, așa mi-a vorbit de dorința de a începe în sfîrșit să se lucreze cu necunoscuți, nu numai cu nume consacrate, așa s-a veselit și mi-a garantat că la rîndu-le se vor veseli cu toții la ideea facerii unui film sportiv (de cînd îl așteaptă!) încît am rupt în bucăți scenariul și l-am aruncat pe foc. Pentru că, înțelegi, conținutul lui și conținutul acestui recent saluti se băteau cap în cap. Și am nevoie de o perioadă de reîmbărbătare în domeniu. Ai pricipit, ca să vorbesc și eu pe limbajul amicului meu?

— Am pricipit, nea Teniță. Am pricipit bine de tot.

Al. STRUȚEANU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

MIHAI MARIN, ALBA IULIA. „Se poate întîmpla, în cursul unei partide de fotbal, ca un portar să fie solicitat foarte puțin. De loc, uneori. În aceste condiții, el nu obține nici o notă din partea cronicarului „Sportului“. Eu consider acest lucru o nedreptate. De ce spun asta? Fiindcă această notă contează în clasamentul constanței, pe care îl alcătuiește ziarul „Sportul“. În asemenea condiții, este avantajat fotbalistul care a jucat prost, dar a primit, să zicem, nota 4, în timp ce portarul de vizavi, fără să fi făcut nici o greșeală, este pus în situația de a pierde teren în clasamentul constanței“. N-aș putea spune că n-aveți dreptate! Va trebui, deci, să căutăm o soluție echitabilă în această problemă. Ceea ce propuneți dv. — acordarea unei note „de mijloc“ portarului care n-a fost pus la încercare — înseamnă, în fapt, un compromis. Pînă la reluarea campionatului, avem timp să ne mai gîndim!

NICOLAE MIMIS, BUCUREȘTI. În materie de epigrame, sînt preferabile, firește, căile nebătătorite. Poanta pe care o folosiți, e arhicunoscută. Dar parcă o pregătiți altfel:

Unul boxer

E fin ca om, dar are meci
Și luptă să învingă. Deci,
Nu poate fi dispus acuși
Ca să se poarte cu... mănuși.

VASILE COCU, CÎMPIA TURZII. 1. Nu există nici o contradicție între informația apărută în ziarul nostru și aceea dată de revista „Fotbal“, privitoare la Răducanu. 2. Stadionul „23 August“ din Capitală are 63 523 locuri numerotate, Republicii 27 800, Dinamo 18 155, Giulești 15 800.

TRICA TOMESCU, PLOIEȘTI. „Ca un cunoscător al fotbalului, de peste 40 de ani, am făcut un pariu cu un vecin, care pretinde că el știe și mai mult fotbal decît mine“. Și v-ați supărat pentru asta? Eu unul n-am întîlnit pînă acum nici un om care să nu se pricepă la fotbal. Și, întotdeauna, mai bine decît toți ceilalți! Și acum, să pun capăt litigiului care s-a ivit între dv.: Foresta Fălticeni juca în divizia... C, în 1967, cînd a ajuns în finala Cupei României, față în față cu Steaua. Pentru a-și face loc pînă aici, bineînțeles că a... dat de o parte și echipe din divizia A. Informații suplimentare ați putea cere, de pildă, la Rapid, actualul lider al campionatului nostru de fotbal!

TUDOR MANTA, BUCUREȘTI. N-am înțeles ce vreți să spuneți în poezia *„Aruncătorul“*? „Pămîntul din adîncul / De oameni răscolit / Învins și-a dat fărîma / Din carnea lui bătrînă“. Primind asemenea versuri, sînt gata să mă fac și eu aruncător. De... poezii!

NICOLAE MOCANU, BALOTEȘTI. În meciul România — Cehoslovacia, disputat în 1965 în București, și încheiat cu scorul de 1—0, golul a fost realizat de Mateianu, care a reluat, de la 14 m, mingea trimisă de Sasu. Stroiff, renumitul portar cehoslovac, a oprit pentru o clipă balonul care i-a scăpat însă apoi, printre mîini, în poartă.

NICOLAE SIMIONCA TG. MUREȘ. În palmaresul nostru figurează trei întîlniri, la fotbal, cu U.R.S.S., cu următoarele rezultate: 1—1, 2—0 și 0—0. Cel mai bun rezultat este, desigur, cel din 1957, acel 1—1 obținut la Moscova în fața primei reprezentative a Uniunii Sovietice. Noi am și condus cu 1—0, prin golul înscris de Ene I.

Ilustrații: N. CLAUDIU

Scenă din baletul „Olimpice“, pe muzică de Toshiro Mayazumi, interpretat de compania Robert Joffrey în 1966, în premieră, la New York City Center, pe Broadway.

Stravinski și baletul sportiv

Cu prilejul Jocurilor Olimpice din 1924, de la Paris, concursurile artistice — poate cele mai strălucite din scurta lor istorie — au cunoscut, prin rezonanța numelor înscrise, impresionante liste de jurii pe specialități. Ne referim de astădată la juriul concursului de muzică, în care — cu plăcută surprindere — aflăm și numele lui George Enescu. Este adevărat însă că acest juriu (probabil foarte exigent, ceea ce nu miră, ținînd cont de celebritatea și valoarea membrilor) nu a acordat nici un premiu!

În juriu figurau nu mai puțin de 19 muzicieni pe care Larousse-ul îi celebrează, pomenindu-i, și azi. Printre ei: Bela Bartok, Nadia Boulenger, Paul Dukas, Manuel de Falla, Gabriel Fauré, Arthur Honneger, Vicent d'Indy, Maurice Ravel și — la urmă, dar nu ultimul, cum spun englezii — Igor Stravinski.

De acest din urmă compozitor, elev al lui Rimski-Korsakov, ne vom ocupa în rîndurile ce urmează. Muzician dintre cei mai de seamă ai secolului nostru, Igor Stravinski a parcurs etape cu totul originale în creația sa, de la prelucrări de folclor pînă la jazz și serialism. Capodoperele sale, prezente constant în repertoriile instituțiilor muzicale, rămîn însă baletele, printre care: „Pasărea de foc“ (1910), „Petrușka“ (1911), „Apolo musagetul“ (1928).

Igor Stravinski a reintrat în actualitatea domeniului de care ne ocupăm, anul trecut, cînd, în celebra sală londoneză Covent Garden, s-a prezentat ultima sa creație, baletul „Jocurile Olimpice“, care s-a bucurat de o extraordinară primire. Alegerea titlului lucrării să fi fost — la compozitorul în vîrstă de 87 de ani — o tîrzie rememorare a epocii juriului olimpic din 1924?

Fără îndoială e mai mult decît atît. Stravinski a manifestat un interes continuu față de dinamismul fizic, actul sportiv ca reprezentare artistică. Încă în 1957, el a compus baletul „Agon“ (întrecerea) care amintește de palestrele grecești. Și mai recent a avut loc la Lincoln Center premiera baletului său „Simfonia în do major“, pe care a pus-o în scenă compania New York City Ballet, condusă de vestitul coregraf George Balanchine. Potrivit cronicarilor de specialitate această lucrare a lui Stravinski, în concepția coregrafică a lui Balanchine, constituie o prețioasă contribuție pe linia modernizării baletului, introduce o febrilitate delirantă și tinerească, însoțită de mișcări mai degrabă de factură sportivă.

Iată, dacă mai era nevoie, încă o contribuție la serialul celei de a 8-a arte a prietenului nostru Virgil Ludu!

B. VICTOR